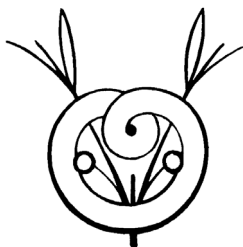

რუსუდან ჩუბინიძე

მოდოღინი

„ეროვნული მწერლობა“
თბილისი 2009

გამოცემის რედაქტორი: ხუტა მაჭავარიანი

მხატვარი: ზურაბ სულაკაური

დაკაბადონება: სალომე პაიჭაძე

თბერატორი: ნინო ნეკერიშვილი

ISBN 978-9941-0-1958-6

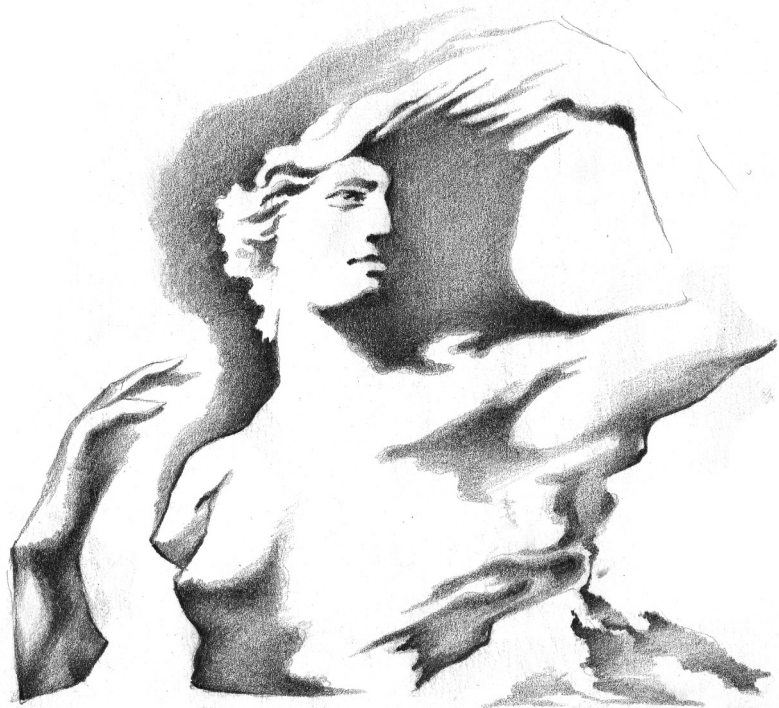
სიყვარული... მრავლისმომცველი სიტყვაა, რომლის ამომწურავი ახსნა, ჯერ არც ერთ გენიოსს არ აქვს: სიყვარული არის ძალა, განწყობილება, აზრი, სტიმული, დამოკიდებულება და თავად სიცოცხლე! სიყვარული ასულდგმულებს, შთააგონებს, განაგებს, ქმნის: გულიდან იღვენთება, ხან ანკარა ნაკადულად მორაკრაკებს, ხან ბობოქარი მდინარის მრისხანება მოაქვს, ყოველთვის შესწევს მაგიური უნარი გაგიტაცოს, თანამგზავრად და თანამოაზრედ გაქციოს. ქაღალდზე სტრიქონებად დაღვრილი ლამაზი განცდების დიდმა სიყვარულმა გაუჩინა ბატონ გიორგი ლელუაშვილს წინამდებარე წიგნის გამოცემის იდეა. დიდი მადლობა ბატონ გიორგის, ჩემს უსაყვარლეს და უძვირფასეს ადამიანს ჩემი, ჩემი შვილების და ყველა იმ ადამიანის სახელით, ვისთვისაც ძვირფასია რითმა და აზრი, ვისაც თუნდაც ერთხელ დაეხმარება ჩემი პატარა ქმნილება განწყობილების შექმნაში!

ჩვენთან არს ღმერთი!

რუსუდან ჩუბინიძე

საერისკაცო მოტივები

მზე, მთვარე და ვარსკვლავები,
და პატრუქი ერთი ციდა,
არ დარჩება ნაკვალევიც,
გაიცემა ვიზა ციდან.
მორაკრაკე ნაკადული,
მოხვეული ყურებს ჩაღმა,
დარჩენილან გულნაკლული,
წარიტაცა ცეცხლი ქარმა.
ვაზის ძირში ნარწევ აკვანს,
ვეფხვისა და მოყმის ნაბრძოლს
შვილებისთვის თვითონ ვქარგავთ,
ვმღერით, რომ არ დაიკარგოს.
რომ სწორია ძუ და ხვალი,
ხან სიცოცხლეს სჯობს სიკვდილი,
გაიზრდება ალგეთს ლეკვი,
ბოროტს მიაქვს ჩვენი ჭირი.
რომ სიკვდილს ვერ შეაჩერებ,
ვერც სიცოცხლეს მოსდებ ლაგამს,
რომ იქ განძად დაგიხვდება,
რას აქ გასცემ, ან დაჰკარგავ.
რომ კეთილი ძალავს ბოროტს,
რომ ტყუილი არის გონჯი,
რომ ერთია ყველას ბოლო,
ვიზომებით ერთი გოჯით.
თავს ვეველებით არწივს, დაჭრილს,
ვით მერანი, ტატოს ჰუნე,
სულს იტაცებს ველად გაჭრილს,
უახლესი საუკუნე!
აქ იზრდება ერის კაცი,
ქმნად მართლისა თრგუნოს ჭირი,
და შექსა ჰფენს აწმყოს მუდამ,
შუქნაკლულიც, მისი ჩრდილი.

თუ რამე მყამლა

გრიალი ხმათა.
საოცრად მარდად
ეშვება კართან,
სამოთხის ფარდა.
ელვარებს სრბოლა,
წუთთა და წამთა,
იშლება ხალთად
წკრიალი ხმალთა,
ფიქრი რომ ქროდა,
გრძნობა რომ მწვაედა,
უტკბილეს დროთა,
უამეს ხანთა,
ქცეულა წალამთ,
ქროლვად და წვათა,
რაც იმედს ჰგაედა,
რაც ქვეყნად მწამდა.

ჩემი ხალხია
 და გუდიდან ამოძახილი,
 უფრო ბასრია,
 ორლესული ვიდრე მახვილი!
 ჩემი სისხლია,
 ეროვნული მისი ღირსება,
 უპირველესი
 ამოსუნთქვის წამში ივსება!
 ჩემი მიწაა,
 ჩემი ხალხის აწმყო, წარსული,
 აქვს ყელსაბამად,
 მარგალიტის თვლებად ასხმული!
 სიცოცხლე უფალს
 მარტო იმად არ მოუცია,
 რომ ვარდებივით
 ვამშვენებდეთ რევოლუციას!
 მან კურთხეული
 დაგვაფარა თავზე ოლარი,
 ერთსულოვნება,
 აი, დიდი მონაპოვარი!

ვერრას მაკლებს კაეშანი,
ვერ შემჭამა, ვერ გამომხრა,
ვერ გამხადა ბუდეშავი,
ვერ მოსტაცა გულისაც ოხვრა.
მე სიცოცხლის ვგალობ ჰანგებს,
თავს დამნათის ათინათი
და ცხოვრების მიჯრა ჩანგებს,
ემატება ჟღერა მათი.

იმედი

არ მოვიდოდი მე შენთან მაშინ,
ზღვაში მზე ჩაჰყვა ჭაღარა სხივებს,
გული კი, როგორც უმწეო ბავშვი,
შენ მოგეტმასნა, ვერ მოიცილე.
ბროლის სასახლე იქცა ნამცეცად,
დღის სინათლემაც დაჰკარგა ხიბლი,
როგორ განრისხდა მოწყალე ზეცა,
როგორ შებრუნდა ბორბალი იღბლის.
წყარო დამშრალა, გიგანტურ კაშხალს
შეჰყვრია სენი... ბრუნავს სამყარო!
დაველოდები კვლავ მამლის ყივილს,
მოახლება ცისკრის მახაროს!

მზერა

ნეტავ ვის ელის
ეგ თბილი მზერა,
ჯერაც ბობოქრობს
არ ჩადგა ქარი,
ფოთლის სიმწვანეს,
გაუშლელს ჯერაც,
არ შერჩენია
სიცოცხლის კვალი.
არაღა უკვე
მაისი დადგა,
ეს გაზაფხულიც
მიდის თავდება,
რწმენა შერყეულ
უმწეო ფოთოლს,
ვინ დაუდგება
ეხლა თავდებად?
თვალი შეავლე,
აჩუქე მზერა!
სიცოცხლის თვლემას
მოედოს ბოლო!
ყინვით გათოშილს,
ყინვის ძილისგან,
მწამს, გადაარჩენს
ეგ მზერა მხოლოდ!

ტალღებთან

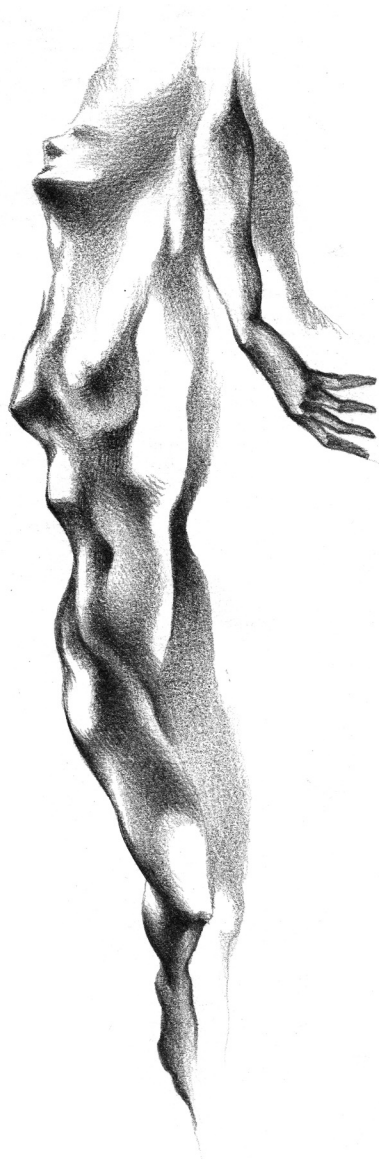
საოცარია, როდესაც ზვირთი
 ქაფში ყველაფრის შთანთქმას აპირებს,
 ბედნიერი ხარ, როს მძლავრი ტალღა
 ხელს ჩაგავლებს და გაგინაპირებს.
 მერე შეგითრევს, იღუმალების
 ზღაპრულ სამყაროს რომ შეგახვედროს,
 უფაქიზესი ძალდატანებით,
 უხედნ კვიცივით ცდილობს გაგხედნოს!
 ლაღად ეძღვევი, ქაფად ქცეული,
 ზვირთების რიტმში თავდავიწყებას,
 დაგავიწყდება ირგვლივ ყოველი,
 ვინა ხარ, ისიც დაგავიწყდება.
 ზვირთებზე მაღლა ვარსკვლავი გიხმობს,
 შენ კი ეშვები და ხმაც მისწყდება.
 მორჩა, გათავდა, ფიქრობ და გტკივა,

 წკაპ! – ყველაფერი ახლა იწყება!

კაცხის სვეტი

კაცხის სვეტი ვარ,
ვდგავარ და ველი,
ლოდინმა ლოდად
მაქცია თითქოს,
შენახული მაქვს
სათუთად გულში,
გრძნობა, სუნთქვა და
ნაღვერდლის სითბო.
ვდგავარ და ვიცი,
ბევრი მინახავს,
თვალსაც არ ვახელ,
დღეა თუ ბნელი,
მაბურავს ნისლი,
თუ ცისარტყელა,
არც თქმა მჭირდება,
არც დაძახება,
მე თვითონვე ვარ
ამოძახება,
მიწის გულიდან
ამონაწვერი.

ჩემი ანგელოსი

მე შენ მესახები
როგორც ანგელოსი,
როგორც მოღაღადე
ნათლისვეტთა შირმა,
როგორც წარმოსახვა
მიქელანჯელოსი,
შემოქმედებითი
ტრიუმფების მიღმა.
მე შენ მესახები
როგორც შთაგონება,
როგორც მოუთოკავ
ზვირთთა აგორება,
ტკბილი ოცნებების
მღოვრედ გაღვიძება,
გრძნობათ ეტაპებში
სავალ ნაბიჯებად.
როგორც საოცრება
საოცრების კართან,
ვნების გამჭირვალე,
საოცნებო ფარდა,
მძლავრი მეუფება
ჩემი სამეფოსი,
ჩემთა ანგელოსთა
მთავარანგელოსი.

ღრო

ხან მზეა და ქარი,
 ხან წვიმს, ხანაც თოვს,
 დღე დღეს კვალში მისდევს,
 ეჩქარება დროს.
 როგორც ელმავალი,
 როგორც მთვარე ცაზე,
 ოცნებათა გემი,
 იმედებით სავსე.
 მზე ტყვიისფერ ღრუბელს
 ავლებს ოქროს ვარაყს,
 იმედების ძაფი
 მისდევს ოქროს კალამს.
 დრო არ იცდის, ჩქარობს,
 თვითონ ასწრებს, ხარობს,
 ვის უსაზღვროდ სწყალობს,
 ვის მოუხნავს კალოს.
 დღე, დღეს კვალში მისდევს,
 ეჩქარება დროს,
 დრო თავისთვის მირბის,
 დრო თავისას ძოვს.

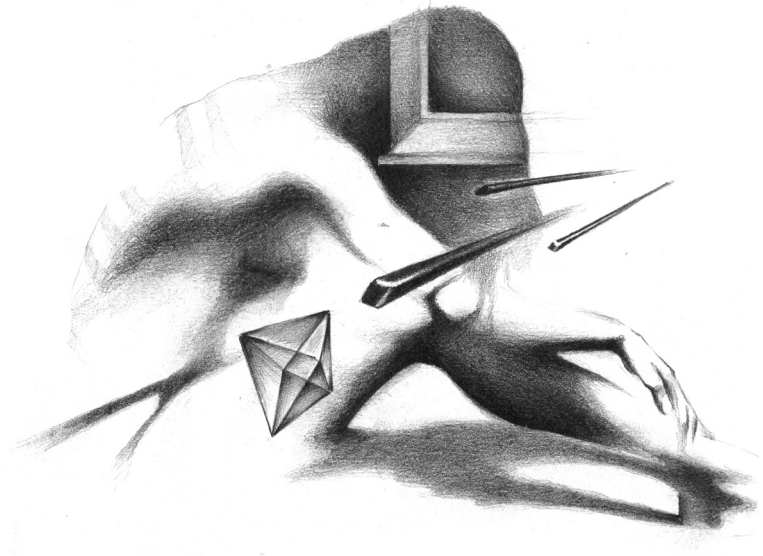
მარტოობისთვის

მარტოობისთვის,
გულს რად იჭამ
მყინვარო ნეტავ?
ვინც მარგალიტად,
დაბადებულა –
დარჩება კენტად,
მარგალიტი ხომ
სიმბოლოა,
მხურვალე ცრემლის,
ცრემლს –
მარტოობა უხდება და
ძალიან შვენის.

წრე

რა ვარ და ვინ ვარ,
ვდგავარ თუ ვზივარ,
ვინ ვარ და რა ვარ,
ან ვისა ვგავარ,
ვწევარ თუ ვზივარ,
ვზივარ თუ დავალ,
არ ვიცი ვინ ვარ,
ვინ ვარ და რა ვარ,
რომ არც კი ვჩანვარ,
ვინ ვარ და რა ვარ,
მოვედი, წავალ.

ქვათა სიმფონია

*„მაქვს მეგრდს მიღებული
ქნარი, როგორც მინდა,“
გალაკტიონი*

ირგვლივ საოცარი
სუფევს ჰარმონია,
ქვათა სიმფონია
გვიხმობს უახლესი.
ქვეყნად არასოდეს
არსად არ ჰქონიათ,
გამათ შეხამება
უფრო უმაღლესი.
ქვაში ჩაკირულა
გენტა სიდიადე,
მიდი, ახლოს მიდი,
ქვას ყური მიადე,
ქვაში ჩაქსოვილა
გრძნობათ ნეტარება,
რთულზე ურთულესი
აზრთა შედარება,
ქვაში ჩატეულა
ჩვენ რომ არ გგქონია,
უფრო საოცარი
გამათ ჰარმონია!

გალაკტიონს

შენს ლურჯა ცხენებს
 ბეწვს უშლის ქარი,
 ხეთა რიგებს რომ
 გადახრის რკალად,
 მთაწმინდის მთვარე,
 სავსე და მწყრალი,
 აღ არ განებებს
 ჯადოსნურ კალამს.
 ხმაურს არ სწყვეტენ
 განგაშის ხმები,
 ერთი შეხედვით
 გლოვას რომ ჰგავდა,
 დღესაც ჯვარს იწერს
 რამდენი მერი,
 ისეთი, როგორც
 შენ მუზად გყავდა.
 ატმის ყვავილებს
 მოჰგვარე ცრემლი,
 ობლად დასტოვე
 აქ „მე და ღამე“,
 შენი „ვერხეები“ და „ნიკორწმინდა“.
 „გურიის მთები“ და „მესაფლავე“.
 როცა ნიავი კალთას ეხება,
 როცა გუგუნებს მ ძლავრად სიონი,
 ეს, უკვდავება
 დგას შენს ფეხებთან,
 ეს, ასე სუნთაქვს
 გალაკტიონი!

ფიფქი, ფიქრი და ფრთები

ფიფქი, ფიფქი და ფიფქი,
ფიქრი, ფიქრი და ფიქრი,
ფრთები, ფრთები და ფრთები,
ვარსკვლავიანი ცა,
წვიმა, წვიმა და წვიმა,
წვეთი წვრილ-წვრილად ცვივა,
წვრილი წვეთების წვიმა,
შეგუბებული ზღვად.
ქარი, ქარი და ქარი,
ქედის და ქვაკლდის ქნარი,
ქრის ქარი ჩქარზე ჩქარი,
გადაქცეული ხმად.
წლები, წლები და წლები,
გზები, გზები და გზები,
სიყვარულისთვის კვდები,
ამისთვისა ხარ მზად.
მთები, მთები და მთები,
ფიფქი, ფიქრი და ფრთები,
სიყვარულით რომ თვრები,
გამოიცვლები მთლად!

ჩემი ოთახი

ასე უსინათლო,
ჩემი ოთახია,
ჩემი ცხოვრებაა,
ზღუდეს გადასული.
ჩემი თანამგზავრი
არის ნოსტალგია,
ჩემი სიცოცხლეა
ამით არასრული.
ასე უსინათლო,
ჩემი ოთახია,
მარტო კაეშანი,
მუდამ მარტოსული,
ჩემი სიხარული,
ქვათა სამარხია,
ყველა ოცნებაა
მასში დამარხული.

წუთისოფელი

დადიხარ წელში მოხრილი
და ცხვირით მიწას თოხნი,
ნამად აპკურა განგებამ,
სულ შენი ჭირის ოფლი,
ნურც ფიქრობ სიცოცხლეშივე
რომ დაგიფასდეს გარჯა,
ცოცხალი ვის რად უნდიხარ,
მოკვდი – იქცევი განძად.

ჰიმნი სამშობლოს

სამშობლოვ უფლით ნაკურთხი,
 ღვთისმშობლის კალთა გიცავს,
 დჯულო, ენავ და მამულო,
 სისხლით ნაბანო მიწავ.
 ერი გულადი, პურადი,
 სიმართლე – გზა და ხმალი,
 თავისუფლება დროშად გაქვს,
 და ფარად – ვაზის ჯვარი.
 დიდება შენს ერს, ველ-კორდებს,
 ხმელეთ-ზურმუხტს და ცა-ფირუზს,
 თავისუფლებას მიელტვი,
 რომ ყოფა გაიყმაწვილო.
 დიდება შენს ხალხს, დიდება!
 ძეობა ქუხდეს ვალია,
 მოგვიხმობ – მკერდით დავიცავთ
 თრიალეთსა და დარიალს.

ქარი ფანტელს ერეკება

ქარი ფანტელს ერეკება,
დაუნდობლად, უსულგულოდ,
უსამართლო ასეთ დევნას
გავძლებ განა, რომ ვუყურო?
ქარი ავი, დემონივით
ფანტელს ახვევს, როგორც ძაბრი,
დაათრობს და გააბრუებს,
დაცემამდე უღვთოდ დაღლის,
დევნილი და დაქანცული,
ეხეთქება მკერდით მიწას,
ტკივილების ეს ყრუ გმინვა,
კაწრავს, კაწრავს გულის ფიცარს!
სიმწრისაგან სახე მეწვის.
რომ აღმური ამდის მწველი,
რა სუსტი და საბრალოა,
შველა მინდა, ვედარ ვშველი.
გული კენესის, გული ტირის,
ცრემლი მომდის ღაპა-ღუპად,
ცის და მიწის ღვიძლი შვილი,
განწირულა დასაღუპად.

ჩატეხილი ხიდი

როს მონაბერი ზაფხულის სიო,
იდუმალებით აჟღერებს რტოებს,
გული ხალისობს, აფრენას ცდილობს
და კაეშანი ცოტა ხნით მტოვებს,
აქ, სიბნელეში, მოკლე ჰორიზონტს
შლის უამრავი მკვეთრი ციმციმი,
სიო ჩურჩულთ ჩემზე მოგითხრობს,
შენ კი – ხარხარებ, ისე იცინი.
უცებ დუმილი დაიპურობს სმენას
და ჭრელ სიბნელეს მოიცავს რინდი,
ვრჩებით უფსკრულის სხვადასხვა პირას,
ჩატეხილია ჩვენს შორის ხიდი.
გისმობ, გეძახი, გეძახი, გისმობ
და უარამდე ხელებსაც გიწვდი,
შენ კვლავ ხარხარებ და სწორედ ახლა
სხვებთან მიდიხარ, მე აღ არ მიცდი.

ბაქანზე

შენ გარბიხარ,
რა სიჩქარით...
მე, ბაქანზე ვრჩები,
უცვებ, გულმა
ერთიანად,
დაიბერტყა წლები.
მოგდევს, მოგდევს,
ბნელ გვირაბში,
გეძებს, გეძებს, გეძებს
და ვინ იცის,
მერამდენედ,
ჩაგიქროლებს გვერდზე.
ვდგევარ, ბაქნის
აღარ მყოფნის
სიმაღლე და განი,
სუნთქვას აშთობს
შენი სწრაფვით
ატეხილი ქარი.

ვარდის სუნთქვა

რაც გაგიცან, ვარ ამ დღეში,
შენთვის ვინმეს უთქვამს?
რომ ის ვარდი ბროლის ყელში,
შენი სუნთქვით სუნთქავს.
რომ ლარნაკის ნაცვლად ჭიქას
დაჰკრავს ვერცხლისფერი,
რომ ეს გული შენით ხარობს,
გელის, ანცობს, მღერის.
ხარ სიცოცხლის დასაბამი
და სამყაროს ბოლო,
რომ არსება, ჩემში, ქალის,
შენით ფეთქავს მხოლოდ.

მშვენიერი ხარ

მშვენიერი ხარ,
ჩემი ერი ხარ,
ჩემი ბერი ხარ,
სათნო ხარ, ტრფობა,
ცას მარგალიტად
შემომრჩენიხარ,
ხსნად და სიცოცხლის
უბადლო მყნობად.
წინ! წინ!
სიცოცხლის
ტრიუმფებისკენ,
არდაჩოქება,
ბრძოლა და ბრძოლა,
წინ გამარჯვების
სვე, ჟინი მიწვევს,
უკან რჩებიან
შიში და ძრწოლა.
წინ! წინ!
მიხმობს და მეძახის ჟინი,
და გამარჯვების
მივსდევ დაფდაფებს,
შენით ვამარცხებ
ბოროტს და ტკივილს,
შენ უკვდავების
წყაროს მაწაფებ.
მშვენიერი ხარ,
ჩემი ერი ხარ,
ჩემი ბერი ხარ,
სათნო ხარ ტრფობა,
ცას მარგალიტად
შემომრჩენიხარ,
ხსნად და სიცოცხლის
უბადლო მყნობად.

მს სტიქიაა

ეს სტიქიაა, წარსულშია მისი ფეხები,
 ხოლო არენა მომაგონებს უსაზღვრო ტრამაღს,
 ღრმად მონატრების უფსკრულებში როცა ვეშვები
 და რეალობა მოგონების სურათებს შხამავს,
 ეს სტიქიაა, მინდა სინით მოგიძღვნა თავი,
 მთელი სხეული ასო-ასო ავქნა ნატრებად,
 ჩემი სიცოცხლე იყოს შენი თავსამკაული,
 თუნდაც თმის შენი ერთი ღერის გადასარჩენად.
 ეს სიგიჟეა, ეს ლტოლვაა, მძლავრი ნაცადი,
 მთის თავანკარა ნაკადულის გიჟი ჭენება,
 ეს წყურვილია, თავაწყვეტა ველურ ფაშატის,
 არაბუნებრივ მონატრების თავდამშვენება.

თავფურცელი

მე შემოგწირე, რაც კი მებადა,
დაუნანებლად, ვიყავ გულწრფელი,
ბოლომდე შესვი ჩემი ხელადა,
გადაიკითხე სულ თავფურცელი.
ფეხი რბილად რომ დაადგა მიწას,
ნოხად გიგია ჩემი სხეული,
სველ ბალახში რომ თითები გიჩანს,
იქაც მე ვწევარ, სულდანთხეული,
რომ არ შეგცივდეს, – ქარს ველობები,
რომ არ დასველდეს, – არ ვდგევარ უქმად,
რომ არ მოგწყურდეს, – წყაროდ ვიქცევი,
რომ არ მოგშივდეს, – ვიქცევი ლუკმად.
მე შემოგწირე, რაც კი მებადა,
დაუნანებლად, ვიყავ გულწრფელი,
ყველაფერს ვამბობ, მაგრამ რატომღაც,
რადაცა მრჩება მაინც უთქმელი.

მონოლოგი

შუაღამეა, ყოველივეს
სძინავს, ისვენებს.
მე უგუნურმა მონატრებამ
ხელი დამრია,
წამწამებს ნამავს მონაუური
თვალთგან სისველე,
არ შემძლია, უნდა გითხრა,
ჩემი ვალია.
შენი ამბორი, ესოდენი
ტკბილი ბადაგი,
ნეტავ ვის ბაგეს აუსხია
ქარვის მტვენებად,
ან შენი მზერა, ჟინიანი
და სანუკვარი,
თავგამეტებით, აგრერიგად
თავს ვის ევლება.
ჩამი-ჩუმიც კი აღარ ისმის,
ქარი ბობოქრობს,
აუწყვეტია სადავე და
თავაშვებულა,
შუაღამისას, მის სევდიანს
ვისმენ მონოლოგს,
და მონოლოგი, მეჩვენება
მე ჩემეულად.

თავგიჟი ოცნება

თავგიჟი ოცნება როდესაც ახდება,
როცა შესრულდება კანონი ბუნების,
როცა სიყვარული გულიდან მოსწყდება
და შეერთდებიან მთრთოლვარე გულები,
როცა სიყვარულის მერანი იჭენებს,
როცა იღვენთება გრძნობები უღვევი,
როცა სიყვარულით კაცი გულს იჯერებს,
როცა თავს გაყრია ზღვა თაიგულები,
ზეცაში დაფრინავ და კრეფავ ვარსკვლავებს,
ღრუბლებთან ნავარდობ, ევლები თავთავებს,
როს ნაზი გრძნობების გახარებს აღლუმი,
როცა ცისარტყელას დიდინით ჩაუვლი,
ვერცხლისფერ შადრევნებს თავებს რომ გიხრიან,
დაჰყურებ, ჰკონიხარ ზღაპრული ფიფქია,
ამ ნაზი გრძნობების შენშია სათავე
და ხელთ შენ გიპყრია გრძნობათა სადავე.

მოწყენილი კვირა

უღიმდამოდ მიდის,
მოწყენილი კვირა,
საგანგებო ბადით
განგება ბედს ცხრილავს.
წვიმის წვეთი მინას
ვერ უქარწყლებს ტკივილს,
მინა იცრემლება,
მინა მწარედ ტირის.
ხეს ფოთოლი ცვივა,
ღვარა-ღვარად მოსდის,
ხე რომ ხეა, ისიც
ველარ უძლებს ლოდინს.
უღიმდამოდ მიდის,
მოწყენილი კვირა
და ლოდინის ლოდი
ჩემს გულმკერდზე ხვრინავს.

თბილისო!

თბილისო, ჩემი ქვეყნის მშვენიერებავ,
დიდებავ ჩემი ხალხის და მიწის,
ჩემო ოცნებავ და გახსენებავ,
შენით ვენთები და შენთვის ვიწვი.
სითბო გულისა მოსჩქეფს ლეგენდად,
არსად ნახულა მსგავსი ზმანება,
ტურფა სავანეს კრძალვით შეგბედავ,
მსურს შენს კალთებზე გარდაცვალება.
სულს უხმობს მტკიცედ სიწმინდის ზარი,
ქვაშუეთი თუ დედა სამება,
მუხლი მაგარი და რწმენა მყარი,
უძლეველობა და უკვდავება.
დუდუნებს მტკვარი, ფხიზლობს მთაწმინდა,
დუდუკის ხმაში ჩასთვლემს ხარფუხი,
ქართველის შეილების დედავ და ძიძავ,
ცა და მიწა გაქვს ორივ ნაკურთხი!

მე და დრო და მე და სივრცე

მე და დრო და მე და სივრცე,
 მოვლენილი ფალავნებად,
 მე და დრო და მე და სივრცე,
 თვალის ერთი გადავლება.
 უგუნურთა ხვედრი გვამკობს,
 სხვას, დროებას, რა სვლას მისცემ,
 ჟამ-ბობოქარს ვერწყმით აწმყოს,
 მე და დრო და მე და სივრცე.
 ეს სამყარო უთავ-ძირო,
 ჩაწყობილა ბილიკებად,
 ზოლი დროის, უნაპირო,
 გასდევს მხოლოდ მინიშნებად.
 მე და დრო და მე და სივრცე,
 მოვლენილი ფალავნებად,
 მე და დრო და მე და სივრცე,
 თვალის ერთი გადავლება.

როგორ მენატრები,
ჩემო ცათამბჯენო,
ჩემო ნათლისვეტო,
სვეტო შთაგონების.
სვეტო სიცოცხლისავ,
ქარად მონაბერო,
ლაგამგადახსნილო,
სუნთქვაგ გაორების.
ჩემო მონატრებაგ,
ჩემო აღტაცებაგ,
ჩემო მოჭარბებაგ
ინჯინგ-ემინჯების.
ცა ქუდად მახურავს,
რომ არ ჩამომექცეს,
რომ არ ჩამომემხოს,
ბურჯად ებიჯები.

ნისლის ფარდა

სადამოა,
ნისლის ფარდა,
ჩამოეშვა ციდან,
თან ჩამოჰყვა
ანგელოზი,
მხარზე დამაფრინდა.
მე გავვოცდი,
მაგრამ მეტად,
გაუკვირდათ ძლიერ,
რატომ არის
ამ დროს კენტად?
(თავს ვერ მოვერიე)
–სად წავიდა?
–მასთან არის,
მთელი ღამე რჩება.
ცრემლი მახრჩობს,
ნისლის ფარდა
დაფლეთილა ჩერებად.

ნუ დამტოვებ

ნუ დამტოვებ, ვუხმობ წამებს,
დრო მაწამებს დროის ტიტანს,
დრო საოცრად მიწანწალებს,
დრო საშინლად ვეღარ მიტანს.
ნუ დამტოვებ, არ ხარ – ვქრები,
წამი გვაქრობს, წამი გვიცავს,
დრო დაგვითვლის ძვირფას წამებს,
მიწა დროა, დრო გვექმნის მიწად.

მენატრები

მენატრები,
და ქარს მიაქვს თოვა,
ალისფერი
დაშვებულა აფრა,
უვადოსაც
ყავლი გასდის ლოდინს,
მოტივტივე
ნაფოტებად ფანტავს.
სიყვარული,
სალოცავი კერპი,
აღმაფრენა
ამიტაცებს მადლა,
მენატრები,
უკვდავებას ვეტრფი,
შენთან, თავად
უკვდავება მახლავს!

რა სიცოცხლე!

რა სიცოცხლე! შხამის კასრი,
ჯოჯოხეთის შავი კუპრით,
გაფხორილი შავი ყვავი
ცისკარს ხვდება ზურნა ბუქნით.
როს ცხოვრება ხორცმეტივით,
აღმა დაღმა დამაქანებს,
როს სამოთხეს ჯოჯოხეთი
ჩაურაზავს მაგრად კარებს,
რა სიცოცხლე! შხამის კასრი,
ნეტავ მალე გადავცვალო,
რომ ეს ყოფა, იმქვეყნიურ
სიმშვიდეზე გადავცვალო.

სანთელი

სანთელში გული ფეთქავს,
მთელი სხეულით იწვის,
დადებული აქვს მკაცრად,
ღმერთის წინაშე ფიცი.
რომ ჩაიფერფლოს ხატთან,
უნდა ჩაიწვას ფიქრში,
უნდა გადადნეს ხალხად,
ხსოვნად ანთოს მისთვის,
რომ შეუერთდეს ზენას,
რომ შეეწიროს მრწამსს,
გადაეკვანძოს ღელვას,
ძალა შემატოს ხმას.
რომ მიაწვდინოს ზეცას
გულისტკივილი მიწის,
მიტომ იღვრება ცრემლად,
დაუზოგავად იწვის.

მე სანთელი ვარ
ქალის სხეულა,
განგების ნება
მტოვებს ეულად,
მთელი სიცოცხლე
უნდა ვიწვოდე,
რომ ბედისწერის
ძალა ვიცოდე.

თოვს, სწორდება მთა და ბარი

ეს თოვლია, თეთრი ცივი,
ფრთაფარფატა, ერთი ცილა,
ოცნებებიც, სანატრელი,
მოფრინავენ ასე ცილან.
აწეულა მადლა ზეცად,
ფანტელების ზღვათა ბუდე,
გამობმია ფრთას ოცნება
და წაშლილა ყველა ზღუდე,
ავსებულა ოცნებებით
გული, ფარავს მარტო ძგიდე,
თოვს, სწორდება მთა და ბარი,
რა ოცნება რჩება კიდევ?

სად მთავრდებიან

სად მთავრდებიან, ვინ ნახა ნეტავ,
 ლაღი ბავშვობის სულტკიბილი წლები,
 როდის გადაგესხმს კალთიდან დედა,
 თვითონ დიდები როდისღა ვხდებით?
 როდის ეღება ოცნებას ბოლო?
 ჩამოვარდება ვარსკვლავი ციდან,
 როდის აღარ ვართ თითისტოლები,
 ცეროდენები, ან თითოციდა.
 მოულოდნელი, დაუნდობელი,
 როდის ჩაგვიკრავს გრიგალი გულში,
 უბიწოების ნათელი სხივი,
 გვაცისკროვნებდა ჯერ კიდევ გუშინ.
 ვინ იცის სად დევს დიდი სამანი,
 რომელიც გაჰყოფს სიცოცხლეს ორად,
 იქით ბავშვობა გვიღიმის ლაღი,
 აქეთ დიდობის მარწუხთა გორა.

მანჩრობელა ზოდი

ქარი კიბეს დაუნდობლად ახლის ჭიშკარს,
დრო გულს მიკლავს, სვამს უამრავ მტანჯველ
კითხვას,
სად ხარ, ვისთან, რას აკეთებ, მოხვალ როდის...
მანჩრობელად გადაიქცა ოქროს ზოდი.
ცივი ქარი ქრის და თითქოს დროს აჩქარებს,
გამალებით აბრახუნებს რკინის კარებს,
ღამეც ისე მონდომებით ბაგეს ხურავს,
გული თვითონ იქცა კიბის საფეხურად.
ფიანდაზად გაგეგება გზად და ხიდად,
სადაც გინდა, როცა გინდა, როგორც გინდა,
გევედრები, მომაშორე მძიმე ლოდი,
მალე მოდი, ოღონდ მოდი, ოღონდ მოდი!

დაუჯერებელნი

ნაცნობ ბუნებას,
 ხეებს და ქვებს,
 ბალახის ღერებს,
 გუბურა წყლებს,
 არ უნდათ სჯეროდეთ,
 არ უნდათ სწამდეთ,
 რომ ქვეყნად ერთგული
 არ უნდა მყავდეს.
 თვითონ მამშვიდებენ –
 უმანკო კოცნა,
 ზეცად ამალღდება
 უზადო ლოცვად.
 თაგებსაც მიხრიან –
 გვახსოვს და ვიცით,
 ჩვენს წინ ერთგულების
 დაგიდეს ფიცი.
 გრძნობა სიყვარულის
 ცამდე აწეული,
 ტრფობის დიდი ძეგლი
 აკენად დარწეული,
 გრძნობა სიყვარულის
 ცეცხლად დანთებული,
 ვნება, სიყვარულით
 თვალებანთებულის,
 მზერა მიბნედილი,
 ბაგე შვინდისფერი,
 ჩვენ არ დაგვიწყნია,
 გვახსოვს ყველაფერი.
 დაუჯერებელნი,
 ერთურთს შეჰყურებენ
 და დილით სიცოცხლეს
 ნამად იპკურებენ.

იის ნატვრა

ია გუნდრუკს აკმევს,
სურნელებით ათრობს,
მერე ტკბილად სძინავს,
მერე თბილად ათოვს.
ნაზია და მორცხვი
როცა სხივებს კოცნის,
თავს მიწამდე დახრის,
აღერსი მას არ ღლის.
ენატრება წყალი,
ანკარა და სუფთა,
ნაკადული ჩქარი,
გადაშლია სუფრად,
იმ ტალღების ჩურჩულს
უერთდება ღოცვა,
რომ იის ბუჩქს ერგოს
ნაკადულის კოცნა.

ფრესკებს რად მაგონებ?

ფიქრი – ფიქრს წაება,
 ველი – კორდს, მთა – გორებს,
 ებ სახე წინაპართ
 ფრესკებს რად მაგონებს?
 შენი სიჭაბუკე
 იღვრება ჩანჩქერად,
 (არა ღირს ქალური
 განცდების გამხელა).
 ევლები ჭიუხებს
 უმკაცრეს მწვერვალთა,
 ვნებათა სიუხვე,
 სიჭარბე დელგათა,
 იწევა ზვირთებად,
 იღვრება ბადაგად,
 იფრქვევა ნამქერად
 ქარაფებს გადაღმა.
 ლიცლიცა სხივებად
 ევლება მთაგორებს,
 არ ვიცი, არ ვიცი,
 ფრესკებს რად მაგონებ.

მარტივით გიჟი

მარტი, შენსავით გიჟი,
სვლას და სიყვარულს მიშლის,
ცივ და აბეზარ ფთილას,
ცხელ ბაგეს მსხვერპლად სწირავს.
ვიცი მიგზავნი ამბორს,
ჩუმად სალამსაც ამბობ,
ფანტელს სახეში მაყრის,
წინ ეღობება აპრილს,
რომ ჰპოვოს გულის სითბო,
დროს დამატებით ითხოვს.
მარტი გიჟმაჟი, შენ გგავს,
რას ველოდები შენგან?

ხავსი ძვაზე

მდინარეში მწვანე ხავსი
 ქვას ეხვევა და მე მიცდის,
 სინარნარე მისი რხევის
 ძალიან ჰგავს ალის ლიცლიცს.
 აჰ! მდინარის მძლავრი ტალღა
 ავ განზრახვას აღარ მაღავს,
 ამ საბრალოს აღბათ მაღე
 გადაუმტვრევს წელის მაღას.
 მაგრამ ხავსი ისე მედგრად
 უმკლავდება თავხედ ძაღვას,
 ლამის გაწყდეს მართლა წელში,
 გუღს იბრუნებს ხავსე პეშვით.
 წელის ჩხრიალში, დარი-დარად
 ხავსს ცრემლები მოსდის ღვარად,
 ამ ჭიდილის მწველი ეშხი
 არ გაქრება არა ჩემში.

სიცოცხლე მეორდება

როდესაც ჩემი უძღურება შეერწყმის მიწას,
მე არ გავექრები სიცოცხლეში სამ სახეს ვტოვებ,
როცა სიკვდილი აქ ბილიკებს გადამინისლავს,
მე გამოძახილს სიცოცხლისას – შვილებში ვპოვებ.
და ერთის ნაცვლად სამი მე ვარ, სამი სიცოცხლე,
სამჯერ მოგკვდები და ათასჯერ აღვსდგები
მკვდრეთით,
რადგან სიცოცხლე მეორდება და მეორდება,
ხოლო სიკვდილი მხოლოდ კიბის საფეხურებს
ცვლის,
სიცოცხლე მიდის, ზეცას სწვდება სიმაღლე კიბის,
დრო, უსწრაფესი ელმავალი, მირბის და მირბის,
სიცოცხლის კიბე, მიწის ზევით რაც მოჩანს მარტო,
ზეცისკენ მიდის და საფეხურს სიმრავლით ამკობს.
სიკვდილის გამო ამაოა მოთქმა-გოდება,
რადგან სიცოცხლე, სიცოცხლეშივე მეორდება!

შენ ხომ გგონია

შენ ხომ გგონია ქვას გული არ აქვს,
 შენ ხომ გგონია არ სუნთქავს თითქოს,
 ქვა უენოა ტკივილებს მაღაღს,
 ისე, სანაცვლოდ არაფერ ითხოვს.
 ქვაა მგოსანი, ქვაა ფრთოსანი,
 ყველა უენოს ხომ ქვას ადრიან,
 ქვას ტკივილები შეუმსუბუქე,
 მიუაღერსე, დიდი მადლია.
 ქვას სიყვარული ცრემლს ადენს ღამით,
 თუ მას იხილავ დილაადრიან,
 ქვა უენოა, ტკივილებს მაღაღს,
 ყველა უენოს ხომ ქვას ადრიან!

სამყაროს არსი, სიცოცხლისთვის თავსამკაული,
 ფიალა სავსე, ან დაცლილი მტლად საწყაული.

მე შენ გელოდი

მე შენ გელოდი,
მე შენ გეძებდი,
მე შენ მიყვარდი უკვე,
ის სიყვარული
ამ მონატრებას,
ახლაც ღამეებს უთევს.
შენ ხარ სიცოცხლე,
შენ ხარ კივილი,
შენ ხსნა ხარ, ჩემი
სულისტკივილის.
მე შენ გელოდი
მთელი ცხოვრება,
როგორ მწყუროდი,
როგორ გნატრობდი,
როგორ მიხმობდი,
გემახსოვრება
და სიყვარულით
როგორ მათრობდი.
ახლა ჩემთან ხარ,
რა ხდება ნეტავ,
სულის სიღრმეში
უღრიალებს სიმი,
ხმა უკვდავებას
ჯაჭვად შეება
ახლა გამოსცემს
სხვა გულისტკივილს.
მე შენ გელოდი
მე შენ გეძებდი,
მთელი ცხოვრება,
მთელი შეგნება,

ახლა ჩემთან ხარ
და შენი სუნთქვა,
ჩემსას რიტმულად
როცა შეება,
ო, კვლავ წყეული,
ავი სატანა!
სურს მონატრების
სენით ვიწვოდე!
მე უკვე, ასე
ბევრის ატანა
არ შემძლია,
უნდა იცოდე!

მზე ჩადიოდა

შენ მიდიოდი,
მზე ჩადიოდა,
კაშკაშა ბადრო
ტოვებდა ტატნობს,
შენ მიდიოდი,
ასეთ ტკივილში,
კაცი ყოველთვის
ერთ რამეს ნატრობს...
სხივი ურჩობდა,
სხივი ანცობდა,
ღრუბელს ავლებდა
ვარდისფერ მაქმანს,
მე ყველაფერი
მეკარგებოდა,
სხივიც, ღრუბელიც
და ხელის ჩანთაც.

ნოღაბი

ნოსტალგიაა, საოცარი,
 გრძნობათ მართონს,
 გამოურიყავს სილუეტი
 მჭმუნვარე სევდის,
 ასე ჭიდილში, უნებურად
 თავზე დამათოვს
 და სიკვდილის წინ, საბოლოოდ
 იმღერებს გედი.
 დრო რბის, დრო ელავს, გასაოცრად
 სწრაფად მოქმედებს,
 და ყველაფერი, ყველაფერი
 მის შედეგს ელის,
 დრო აარიგებს, ჩაარიგებს
 ძვირფას მონეტებს,
 ბევრს არასდროს არ მიუწვდება
 არცერთზე ხელი.
 ისმის მუსიკა, ხმაურია
 აურზაური,
 დრომ განურჩევლად გადასილა
 ყველა იარა,
 ქვიშამ, უხეშმა, ამოავსო
 ნაჭრილობევი,
 ეს ტკივილისთვის ნილაბია,
 შვება კი არა.

ჩემს სიყრმეს ვგლოვობ

ჩემს სიყრმეს ვგლოვობ, არ დავტირი გარდაცვლით
ცხედრებს,
მკვდართ, ამქვეყნიურ ამაოებათ ეხსნებათ ტვირთი,
ჭენება შევნით ფაფარაშლილ ულაცთა მხედრებს,
მარადისობის სამყაროსთან გადებულ ხილით.
ყვავის, ბიბინებს წაღკოტი და ედემი ვრცელი,
გადაშლილია უკვდავება უსაზღვრო სივრცედ,
ნუ გეშინია, გაბედე და შეახე ხელი,
შენ უკვდავებას შენს მეობას თვითონვე მისცემ.
ცრემლების ღვარი, მონაჟური შენი თვალების,
განიჭებს შევებას, ჩამორეცხს რა გულის იარებს,
აქ სამყაროთა შორის შენც ხარ პატარა ხიდი,
ჭირისუფალი შენი ხვედრის და მგლოვიარე.
ჩემს სიყრმეს ვგლოვობ, არ დავტირი გარდაცვლილთ
ცხედრებს,
მკვდარს არ სჭირდება ჩემი ცრემლი, ჩემი ტირილი,
მე ვეთხოვები უჩვეულო სამოთხის მხედრებს
და სინანული მადენს ცრემლებს, გულისტკივილის.

გახსოვდეს

რა დაგემართა? წონასწორობას კარგავ!
 ხომ არ ჩამოჰკრა საოცნებო რამ წამმა?
 ხომ არ დაჰბერა უდაბნოს თბილმა ქარმა?
 ან უძღურივით იქნებ მიჰყვები ნიავს.
 იქნება კარი გამიღე მე შენ მთვრალმა,
 რამ დაგასველა, წვიმამ? ონკანის წყალმა?
 რამ შეგაშფოთა, გამოღებულმა კარმა?
 მე ვეღარ ჩავწვდი შენი გონების წიაღს.
 ჰოდა გახსოვდეს! როცა გშია და გცივა,
 როცა სიყვარულს ნატრობ და გული გტკივა,
 როცა ნაკვალევს ლუპით ეძებ და მისდევ,
 მე გელოდები ისევ, ისევ და ისევ.

ფოთოლი

დავუძღურდი,
აღარ შემწევს ძალა,
შევებრძოლო,
გავუმკლავდე ნიავს,
ფოთოლი ვარ,
შემოდგომის ხმელი,
აშარ ქარს რომ,
საითაც სურს, მიაქვს.
ვეღარ ვზომავ
თვალთ დროს და სივრცეს,
ვეღარა ვგრძნობ
ტკივილსა და დაღლას,
სულ მარტო ვარ,
დავიკარგე მგონი,
აღარავის
არ ვჭირდები ახლა.
ო! ეს ქარი,
აშარი და ანცი,
დამაქროლებს,
ძვლებში მამტვრევს სუმთლად,
ზოგჯერ
ისე მიმახეთქებს სადმე,
ტკივილისგან
შემეკვრება სუნთქვა.
სიცოცხლით და
სიყვარულით საესე,
დაუნდობლად
გამომფიტა ქარმა,
სიკვდილის და
უკვდავების გზაზე,
ახლა, სწორედ
გასაყართან ვდგავარ.

დაისი

ჩამავალი მზის სხივების
 კაშკაში და ელვარება,
 ღრუბელს ავლებს ცეცხლის მაქმანს,
 არ აპირებს შებრალებას.
 აღმოდებულ, მბრწყინავ ღრუბელს
 დაჰკაშკაშებს ცეცხლის ბადრო,
 დაფოფინებს, თავს ევლება,
 ეტრფის, ნატრობს, ეტრფის, ნატრობს.
 ბადრო იწვის, ცეცხლი ღვივის,
 ბრწყინავს ზეცა ალისფერი,
 ცეცხლის აღში გახვეულა,
 ყველაფერი, ყველაფერი!
 გარინდულა ცის ტატნობი,
 წვა გრძელდება უსასრულოდ,
 მზევ, ოცნება სიყვარულის,
 არასოდეს დაასრულო!

ერთგულა

გათეთრებულა ყოილი,
გასჯიბრებია თოლიებს,
მხარშეგდგომია ტოლივით,
ან რითი დაიყოლიე.
ცრემლი მოღვარავს ღაწვებზე,
მოდის რუდ, უჩანს ღარადა,
გეძახის, გნატრობს, დაგეძებს,
ჩამოხმა, გაჭადარავდა.
ჭკნება ყოილი, ერთგულა,
ტკბილო დეკავ და ღვიანო,
შეეხმიანე ერთგულად,
ვინძლო არ დააგვიანო.

ქარის გეფერება

ქარიც გეფერება,
ქვები იფერება,
ფერად ეფემრებათ
ფრთათა შეფერებად,
ბაგეთ ბოგანებად,
აღფრად მომგვანება,
თვალთა მომრგვალებად
აზრთა მოგვარება.
ტკივილთ უტკივართა,
ყივილთ უყივართა,
ტირილთ ნატირალთა,
ტაძართ ნამყინვართა,
ქარიც გეფერება,
ქვები იფერება,
ფერად ეფემრებათ
ფრთათა შეფერებად.

ქარი ზუზუნებს, შიშველ ხეებს აყინავს კალთებს,
ნატვრა არ მტოვებს, აჩრდილივით ნატვრა თან
დამდევს,
სველ შიშველ ხეთა ხმაური და მწუხარე გამა,
გულისტკივილით ფანჯარასთან დატოვა ქარმა.
წვიმამ დააღბო ტკივილი და გაასათუთა,
აქ წამიერად ქარიც ჩადგა, უფრო ჩაყუნდა,
გულს კენტად შერჩა ნატყვიარი ზუზუნა ქარის,
გამჭოლ ჭრილობას ვეღარ შევლის ხმალი და ფარი.

.....
ქარი კივის, ქარი კვნესის, არ სჭირდება აბედ-კვესი.

ღამის ფრთები

ცისფერი ღამის ვარდისფერ სიზმრებს,
 მთვარეს, მონატებს მჭადის,
 აუხსნელ მიზეზს, დაღუპულ გრძნობას,
 აუსრულებელ წადილს,
 უსაზღვრო ტკივილს, კვლავ მარგალიტის
 მძივებად ასხმულ ცრემლს,
 დასაბამიდან გაუხარელი
 საწუთროს მწარე ხვედრს,
 ღამე უკუნი, გაუმჭვირვალეს
 გადააფარებს ფრთებს,
 გაღმა-გამოდმა სოფელს თუ სძინავს,
 სადღაც მურია ყვეს.
 ღამე პირისპირს რჩება ფიქრებთან,
 ფიქრიც ათენებს ღამეს,
 გასაოცარი თანაცხოვრება
 არ მახუჭინებს თვალებს.

შენ

შენ სალი კლდე ხარ,
მიუვალი,
მიუწვდომელი,
მაღლა რომ მიდის
და სადღ აც შორს,
ღმერთთან თავდება.
შენ აფთარი ხარ,
მძვინვარე და
დაუნდობელი,
თავისუფალი,
იდუმალი,
თანაც თავნება.
შენ სანთელი ხარ,
მოლაპლაპე,
ღინჯი და მშვიდი,
საოცრება ხარ,
სამყაროსი,
ათასჯერ შვიდი
მე –
ყველგან შენი თანამდევი,
უცვლელი სუული,
მე ვარ სიცოცხლე,
ვარ ღიმილი,
ვარ სიხარული.
ჩემი ხარ, ჩემი,
მარტო ჩემთვის
შეგქმნა შენ ღმერთმა,
მეც შენთვისა ვარ
გაჩენილი,
მინდა იცოდე,
სამყაროში თვით
სიყვარულმა
თუ იარსება,
ჩვენ ერთმანეთის
სიყვარულში
უნდა ვიწვოდეთ!

სარჩევი

საერისკაცო მოტივები.....	4
თუ რამე მწამდა.....	6
***.....	7
***.....	8
იმედი.....	9
მზერა.....	10
ტაღლებთან.....	11
კაცხის სვეტი.....	12
ჩემი ანგელოსი.....	14
დრო.....	15
მარტოობისთვის.....	16
წრე.....	17
ქვათა სიმფონია.....	18
გალაკტიონს.....	19
ფიფქი, ფიქრი და ფრთები.....	20
ჩემი ოთახი.....	21
წუთისოფელი.....	22
ჰიმნი სამშობლოს.....	23
ქარი ფანტელს ერეკება.....	24
ჩატეხილი ხიდი.....	25
ბაქანზე.....	26
ვარდის სუნთქვა.....	27
მშვენიერი ხარ.....	28
ეს სტიქიაა.....	29
თავფურცელი.....	30
მონოლოგი.....	31
თავგეჟი ოცნება.....	32
მოწყენილი კვირა.....	33
თბილისო!.....	34
მე და დრო და მე და სივრცე.....	35
***.....	36
ნისლის ფარდა.....	37
ნუ დამტოვებ.....	38
მენატრები.....	39
რა სიცოცხლე!.....	40
სანთელი.....	42

თოვს, სწორდება მთა და ბარი.....	44
სად მთავრდებიან.....	45
მასწობელა ზოდი.....	46
დაუჯერებელი.....	47
იის ნატვრა.....	48
ფრესკებს რად მაგონებ?.....	49
მარტივით გიჟი.....	50
ხავსი ქვაზე.....	51
სიცოცხლე მეორდება.....	52
შენ ხომ გგონია.....	53
მე შენ გელოდი.....	54
მზე ჩადიოდა.....	56
ნიდაბი.....	57
ჩემს სიყრმეს ვგლოვობ.....	58
გახსოვდეს.....	59
ფოთოლი.....	60
დაისი.....	61
ერთგულა.....	62
ქარიც გეფერება.....	63
***.....	64
ღამის ფრთები.....	65
შენ.....	66

დაიბეჭდა „ეროვნული მწერლობის“
სტამბაში. მხატვრის ქ. 4
ტელ: 31-70- 47
32-73- 62

E-maile
litandart@yahoo.com
vaja.otarashvili@yahoo.com